



ประกาศเทศบาลเมืองป่าตอง

เรื่อง ประกาศใช้เทศบัญญัติเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย
พ.ศ.๒๕๕๔

ด้วยผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ได้เห็นชอบเทศบัญญัติเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย พ.ศ.๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๔

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ.๒๔๙๖ จึงประกาศใช้เทศบัญญัติเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย พ.ศ.๒๕๕๔ ของเทศบาลเมืองป่าตอง ตั้งแต่วันที่พ้นกำหนด ๗ วันนับแต่วันประกาศเป็นต้นไป

จึงประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ.๒๕๕๕


(นายเปี่ยม กี่ลั่น)
นายกเทศมนตรีเมืองป่าตอง

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบเทศบัญญัติเทศบาลเมืองป่าตอง
เรื่อง การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย

พ.ศ. ๒๕๕๔

.....

หลักการ

ให้มีเทศบัญญัติเทศบาลเมืองป่าตอง เรื่อง การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย

เหตุผล

โดยที่ปัจจุบันชุมชนในเขตเทศบาลเมืองป่าตอง มีความหนาแน่นเพิ่มขึ้นทำให้น้ำเสียและของเสียที่เกิดจากการอุปโภคบริโภคเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ดังนั้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการกำกับดูแลและป้องกันเกี่ยวกับการอนามัยสิ่งแวดล้อมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ประกอบกับพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ประกาศใช้และให้ท้องถิ่นตราเทศบัญญัติให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อให้การปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายเป็นไปอย่างเคร่งครัด เทศบาลเมืองป่าตองจึงจำเป็นต้องตราเทศบัญญัตินี้

เทศบัญญัติเทศบาลเมืองปาดอง

เรื่อง

การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย

พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๘ เตรส มาตรา ๔๘ เอกวิสติ มาตรา ๕๓ (๕) มาตรา ๕๔ (๗) และมาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ และฉบับที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๖ (๑๘) แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เทศบาลเมืองปาดองโดยความเห็นชอบของสภาเทศบาล เมืองปาดอง และผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต จึงตราเทศบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลเมืองปาดอง เรื่อง การควบคุมและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย พ.ศ. ๒๕๕๔”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลเมืองปาดอง ตั้งแต่วันที่ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลเมืองปาดองแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกบรรดา กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ หรือคำสั่งอื่นใด ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว ซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

“ระบบบำบัดน้ำเสีย” หมายความว่า กระบวนการทำ หรือวิธีการที่กักเก็บน้ำเสีย ตลอดจนอุปกรณ์ เครื่องจักรกล ซึ่งมีไว้สำหรับปรับปรุงน้ำเสียให้มีคุณภาพเหมาะสมตามมาตรฐานน้ำทิ้ง

“ระบบบำบัดน้ำเสียรวม” หมายความว่า ระบบบำบัดน้ำเสียของเทศบาล

ของเสีย...

“ของเสีย” หมายความว่า ขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย อากาศเสีย มลสารหรือวัตถุอันตรายอื่นใด ซึ่งถูกปล่อยทิ้งหรือที่มีมาจากแหล่งกำเนิดมลพิษ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสภาพของแข็ง ของเหลว หรือก๊าซ

“น้ำเสีย” หมายความว่า ของเสียที่อยู่ในสภาพเป็นของเหลว รวมทั้งมลสารที่ปะปนหรือปนเปื้อนอยู่ในของเหลวนั้น

“แหล่งกำเนิดน้ำเสีย” หมายความว่า ชุมชน โรงงานอุตสาหกรรม อาคาร สิ่งก่อสร้าง สถานที่ประกอบกิจการใดๆ หรือสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นแหล่งที่มาของน้ำเสีย

“น้ำจากแหล่งอื่น” หมายความว่า น้ำที่ไม่ใช่ น้ำประปาหรือน้ำที่นำมาใช้ควบคู่กับน้ำประปา ซึ่งเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียใช้เพื่อการอุปโภคบริโภค

“น้ำทิ้ง” หมายความว่า น้ำเสียที่ผ่านระบบบำบัดน้ำเสียจนได้มาตรฐานตามที่กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมประกาศกำหนด หรือกรณีเป็นน้ำเสียจากแหล่งกำเนิดน้ำเสียที่ไม่มีกฎหมายกำหนดไว้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่เทศบาลกำหนด

“แหล่งรองรับน้ำทิ้ง” หมายความว่า ท่อรับน้ำเสียและแหล่งน้ำธรรมชาติ เช่น คู คลอง เป็นต้น

“การระบายน้ำทิ้ง” หมายความว่า การปล่อยน้ำทิ้งลงสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้ง

“วัตถุอันตราย” หมายความว่า วัตถุระเบิดได้ วัตถุไวไฟ วัตถุออกซิไดซ์ และวัตถุเปอร์ออกไซด์ วัตถุมีพิษ วัตถุที่ทำให้เกิดโรค วัตถุกัมมันตรังสี วัตถุที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม วัตถุกัดกร่อน วัตถุที่ก่อให้เกิดการระคายเคือง วัตถุอย่างอื่นไม่ว่าจะเป็นเคมีภัณฑ์หรือสิ่งอื่นใดที่อาจทำให้เกิดอันตรายแก่บุคคล สัตว์ พืช ทรัพย์ หรือสิ่งแวดล้อม

“ท่อรับน้ำเสีย” หมายความว่า ท่อหรือทางระบายน้ำที่เทศบาลจัดให้มีขึ้นเพื่อนำน้ำเสียน้ำทิ้ง หรือน้ำอื่นใดจากอาคารหรือสถานประกอบการไปสู่ท่อรวบรวมน้ำเสีย

“ท่อรวบรวมน้ำเสีย” หมายความว่า ท่อที่เทศบาลจัดให้มีขึ้นเพื่อนำน้ำเสียน้ำทิ้ง หรือน้ำอื่นใดไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวม

“ท่อเชื่อมน้ำเสีย” หมายความว่า ท่อหรือรางระบายน้ำที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียจัดให้มีขึ้นเพื่อนำน้ำเสียจากอาคารหรือสถานประกอบการไปสู่ท่อรับน้ำเสียหรือท่อรวบรวมน้ำเสีย

“การต่อท่อเชื่อม” หมายความว่า การต่อท่อเชื่อมน้ำเสียจากอาคารหรือสถานประกอบการเข้าสู่ท่อรับน้ำเสียหรือท่อรวบรวมน้ำเสีย ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

“อาคาร” หมายความว่า อาคารตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

“สถานประกอบการ” หมายความว่า สถานที่ประกอบกิจการ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร สถานเริงรมย์ หรือสถานที่ประกอบกิจการใดๆ ที่เป็นแหล่งก่อให้เกิดน้ำเสีย

“แหล่งกำเนิดมลพิษประเภทที่ ๑” หมายความว่า อาคารซึ่งโดยปกติบุคคลใช้อยู่อาศัยได้ ทั้งกลางวัน และกลางคืน ไม่ว่าจะเป็นการอยู่อาศัยอย่างถาวร หรือชั่วคราว เช่น บ้านเรือนที่พักอาศัย อาคารแถว

“แหล่งกำเนิดมลพิษประเภทที่ ๒” หมายความว่า

- (๑) หน่วยงานราชการ หรือรัฐวิสาหกิจ หรืออาคารที่ทำการของเอกชนหรือองค์การระหว่างประเทศ
- (๒) มูลนิธิ
- (๓) โรงพยาบาล หรือสถานพยาบาล
- (๔) โรงเรียน หรือสถานศึกษา
- (๕) สถานที่ประกอบธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งไม่ใช่โรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน
- (๖) สถานที่ที่ใช้ประโยชน์ในลักษณะเช่นเดียวกับ (๑) - (๔)

“แหล่งกำเนิดมลพิษประเภทที่ ๓” หมายความว่า

- (๑) โรงแรม
- (๒) โรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน
- (๓) สถานที่ประกอบธุรกิจขนาดใหญ่
- (๔) สถานที่ที่ใช้ประโยชน์ในลักษณะเดียวกับ (๑) และ (๒)

“ธุรกิจขนาดเล็ก” หมายความว่า กิจกรรมที่ไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มหรือกิจการที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร

“ธุรกิจขนาดใหญ่” หมายความว่า

- (๑) กิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม และไม่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามประมวลรัษฎากร หรือ
- (๒) กิจการที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีธุรกิจเฉพาะ

“ค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย” หมายความว่า เงินค่าบำบัดน้ำเสียที่เทศบาลเรียกเก็บจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย และน้ำเสียนั้นไหลผ่านท่อรวบรวมน้ำเสียไปสู่ระบบบำบัดน้ำเสียรวม

“ค่าธรรมเนียมอื่นๆ” หมายความว่า เงินที่ทางเทศบาลเรียกเก็บจากค่าดำเนินการอื่นๆ ซึ่งไม่ใช่ค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีเมืองป่าตองหรือผู้ซึ่งนายกเทศมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานแทน

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานส่วนท้องถิ่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติงานตามเทศบัญญัตินี้

“เทศบาล” หมายความว่า เทศบาลเมืองป่าตอง

ข้อ ๕ ให้นายกเทศมนตรีเมืองป่าตอง รักษาการตามเทศบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใด เพื่อปฏิบัติการตามเทศบัญญัตินี้

หมวด ๒

การรวบรวมและการบำบัดน้ำเสีย

ข้อ ๖ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีหน้าที่จัดส่งน้ำเสียไปทำการบำบัด โดยระบบบำบัดน้ำเสียรวมของเทศบาล เว้นแต่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียมีระบบบำบัดน้ำเสียของตนเอง

ข้อ ๗ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ที่ส่งน้ำเสียเข้าสู่ระบบบำบัดน้ำเสีย มีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับการต่อท่อเชื่อมน้ำเสีย ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๘ ห้ามแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ระบายน้ำเสียที่มีค่าเกินกว่ามาตรฐานที่ระบบบำบัดน้ำเสียจะรับได้ ลงสู่ท่อรับน้ำเสีย หรือท่อรวบรวมน้ำเสีย

ข้อ ๙ ห้ามผู้ใดเท ทิ้ง ของเสียลงสู่ท่อรับน้ำเสีย หรือท่อรวบรวมน้ำเสียโดยไม่ได้รับอนุญาต จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๐ ห้ามผู้ใดเทวัตถุลึ้นตรายลงสู่ท่อรับน้ำเสีย หรือท่อรวบรวมน้ำเสีย

ข้อ ๑๑ ห้ามสถานบริการทางการแพทย์ระบายน้ำเสีย โดยมีผ่านการฆ่าเชื้อลงสู่ท่อรับน้ำเสีย และ ห้ามมิให้โรงงานอุตสาหกรรมระบายน้ำเสีย โดยไม่ผ่านการบำบัดตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.๒๕๓๕

ข้อ ๑๒ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีหน้าที่และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการ ตลอดจนเงื่อนไขหรือคำสั่งอื่นใดของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๓ ห้ามผู้ใดทำการต่อท่อเชื่อมโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่แหล่งกำเนิดน้ำเสียใดมีเหตุจำเป็นไม่สามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์วิธีการและ เงื่อนไขในการบำบัดน้ำเสีย หรือการระบายน้ำทั้งตามเทศบัญญัตินี้ หรือตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด ให้ยื่นคำร้องแจ้งเหตุผลและความจำเป็นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อพิจารณา หรือกำหนดวิธีการบำบัด- น้ำเสียหรือระบายน้ำทิ้งโดยวิธีอื่นเป็นการชั่วคราว ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีระบบบำบัดน้ำเสียของตนเอง อยู่แล้วและประสงค์จะใช้ระบบบำบัดน้ำเสียที่มีอยู่นั้น แต่ไม่สามารถทำการบำบัดน้ำเสียตามมาตรฐาน ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด มีหน้าที่ต้องดำเนินการหรือปรับปรุงแก้ไขให้ใช้งานได้ภายในสี่สิบห้าวัน สำหรับอาคารประเภทบ้านพักอาศัย และภายในเก้าสิบวัน สำหรับอาคารประเภทประกอบการ ทั้งนี้ นับจากวันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบ

กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียไม่สามารถดำเนินการ หรือปรับปรุง แก้ไขระบบบำบัดน้ำเสียให้เป็นไปตามเทศบัญญัตินี้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ยื่นคำขอผ่อนผัน

ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น...

ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนสิ้นสุดระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคหนึ่งไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และเมื่อมีเหตุอันควร ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาผ่อนผันได้ไม่เกินสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้ผ่อนผัน ทั้งนี้การผ่อนผันจะต้องคำนึงถึงผลที่จะกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนด้วย

เมื่อพ้นกำหนดผ่อนผันตามวรรคสอง เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษต้องจ่ายค่าธรรมเนียมน้ำเสีย ตามอัตราที่ทางเทศบาลกำหนดนับจากวันที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบ

หมวด ๓ อำนาจหน้าที่

ข้อ ๑๖ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในอาคาร สถานที่และเขตที่ตั้งของแหล่งกำเนิดน้ำเสีย หรือเขตที่ตั้งระบบบำบัดน้ำเสียของบุคคลใดๆ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในระหว่างเวลาทำการเพื่อตรวจสอบการต่อท่อเชื่อม การทำงานของระบบบำบัดน้ำเสีย หรืออุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ เพื่อควบคุมการปล่อยของเสีย รวมทั้งตรวจบันทึกรายละเอียด สถิติ หรือข้อมูลเกี่ยวกับการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสีย หรืออุปกรณ์และเครื่องมือดังกล่าว หรือเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ

(๒) สั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ดำเนินการเกี่ยวกับการต่อท่อเชื่อมใดๆ จากแหล่งกำเนิดน้ำเสียลงสู่ท่อรับน้ำเสีย หรือท่อรวบรวมน้ำเสีย

(๓) อนุญาตให้ต่อท่อเชื่อมน้ำเสีย

(๔) อนุญาตให้ระบายน้ำทิ้งลงสู่แหล่งรองรับน้ำทิ้งหรือระบบบำบัดน้ำเสีย

(๕) ประเมินค่าธรรมเนียมน้ำเสีย น้ำทิ้ง ตามเทศบัญญัติ

ข้อ ๑๗ พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในบริเวณที่มีแหล่งกำเนิดน้ำเสีย เพื่อตรวจสอบว่าได้มีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติหรือไม่ และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือสั่งให้แสดงเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องจากบุคคลที่อยู่ หรือทำงานในสถานที่นั้น

(๒) เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าแหล่งกำเนิดน้ำเสียนั้น ได้กระทำผิดโดยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปตรวจสอบแหล่งกำเนิดน้ำเสียและบริเวณที่ตั้งนั้นได้ และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริง หรือสั่งให้แสดงเอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องจากบุคคลที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น

(๓) ในการปฏิบัติการตาม (๑) หรือ (๒) พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องกระทำการในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้นและในการนี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่แสดงบัตรประจำตัวเมื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องร้องขอ

หมวด ๔

ค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียและค่าธรรมเนียมอื่นๆ

.....

ข้อ ๑๘ ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ตามอัตราท้ายเทศบัญญัตินี้

ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียและค่าธรรมเนียมอื่นๆ โดยจัดทำเป็นประกาศและได้รับความยินยอมจากสภาเทศบาล พร้อมทั้งประกาศอัตราดังกล่าวให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๖๐ วัน

ข้อ ๑๙ อัตราค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ตามเทศบัญญัตินี้ให้เป็นไปตามอัตราท้ายเทศบัญญัติ และในกรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีระบบบำบัดน้ำเสียของตนเอง และทำการบำบัดน้ำเสียไม่ได้ตามมาตรฐานน้ำทิ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย มีหน้าที่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียตามอัตราท้ายเทศบัญญัตินี้

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

.....

ข้อ ๒๐ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามเทศบัญญัติข้อ ๑๘ วรรคหนึ่ง หรือ ข้อ ๑๙ ให้ต้องโทษตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๙๐ โดยเสียค่าปรับ ๔ เท่าของอัตราค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียตามอัตราท้ายเทศบัญญัตินี้ จนกว่าจะได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งเทศบัญญัตินี้

ข้อ ๒๑ ผู้ใดขัดขวางเจ้าพนักงานท้องถิ่นและพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการปฏิบัติงานตามข้อ ๑๖ หรือ ข้อ ๑๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

ข้อ ๒๒ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสีย ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม ข้อ ๖ ให้ต้องโทษตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๐๔ โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ข้อ ๒๓ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียหรือผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม ข้อ ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒ หรือ ข้อ ๑๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และหากการฝ่าฝืนนั้นทำให้เกิดความเสียหายต่อระบบบำบัดน้ำเสียรวม จะต้องถูกดำเนินคดีตามกฎหมายอื่นอีกด้วย

หมวด ๖
การอุทธรณ์

ข้อ ๒๔ เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียที่ใช้บริการระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย ผู้ใดเห็นว่าประเภท ขนาด และอัตราค่าธรรมเนียมที่เทศบาลจัดเก็บไม่ถูกต้อง สามารถยื่นอุทธรณ์พร้อมหลักฐานต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อพิจารณาภายใน ๑๕ วัน นับจากวันที่ได้รับแจ้งค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสีย ซึ่งเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

การพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาโดยไม่ชักช้า และมีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบ ผลการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวให้ถือเป็นที่สุด

หมวด ๗
บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๕ เทศบาลเมืองป่าตองจะจัดเก็บค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดน้ำเสียทุกประเภท ในปีแรกในอัตราขั้นต่ำสุด ตามประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เรื่อง กำหนดอัตราค่าบริการบำบัดน้ำเสียของระบบบำบัดน้ำเสียรวมเทศบาลเมืองแม่สอด จังหวัดตาก เทศบาลตำบลหัวขวง จังหวัดมหาสารคาม เทศบาลเมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร เทศบาลเมืองหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และเทศบาลเมืองป่าตอง จังหวัดภูเก็ต ฉบับลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ นับจากเทศบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ

ประกาศ ณ วันที่ ๒๔ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕

ลงนาม

(.....
นายกเทศมนตรีเมืองป่าตอง

เห็นชอบ
(ลงชื่อ)
(นายวีระวัฒน์ จันทระเพ็ญ)
รองผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต
ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต

อัตราค่าธรรมเนียม...

อัตราค่าธรรมเนียมบำบัดน้ำเสียของระบบบำบัดน้ำเสียรวมเทศบาลเมืองปาดอง จังหวัดภูเก็ต
(บาทต่อลูกบาศก์เมตรของการใช้น้ำ)

พ.ศ.	แหล่งกำเนิดประเภทที่ ๑	แหล่งกำเนิดประเภทที่ ๒	แหล่งกำเนิดประเภทที่ ๓
๒๕๕๔	๒.๕๐	๓.๗๕	๕.๐๐
๒๕๕๕	๒.๕๐	๓.๗๕	๕.๐๐
๒๕๕๖	๒.๕๐	๓.๗๕	๕.๐๐
๒๕๕๗	๓.๐๐	๔.๒๕	๕.๕๐
๒๕๕๘	๓.๐๐	๔.๒๕	๕.๕๐
๒๕๕๙	๓.๐๐	๔.๒๕	๕.๕๐
๒๕๖๐	๓.๐๐	๔.๒๕	๕.๕๐
๒๕๖๑	๓.๐๐	๔.๒๕	๕.๕๐
๒๕๖๒	๓.๐๐	๔.๒๕	๕.๕๐
๒๕๖๓	๓.๕๐	๔.๗๕	๖.๐๐
๒๕๖๔	๓.๕๐	๔.๗๕	๖.๐๐
๒๕๖๕	๓.๕๐	๔.๗๕	๖.๐๐
๒๕๖๖	๓.๕๐	๔.๗๕	๖.๐๐
๒๕๖๗	๓.๕๐	๔.๗๕	๖.๐๐
๒๕๖๘	๔.๐๐	๕.๒๕	๖.๕๐
๒๕๖๙	๔.๐๐	๕.๒๕	๖.๕๐
๒๕๗๐	๔.๐๐	๕.๒๕	๖.๕๐
๒๕๗๑	๔.๐๐	๕.๒๕	๖.๕๐

หมายเหตุ : แหล่งกำเนิดมลพิษประเภทที่ ๑ - ๓ ที่ใช้น้ำจากแหล่งอื่นที่ไม่ใช่น้ำประปาให้คิดอัตราการใช้น้ำจากค่าเฉลี่ยของแหล่งกำเนิดแต่ละประเภท

อัตราค่าใบอนุญาตต่อท่อเชื่อมน้ำเสีย

ลำดับ	รายการ	ค่าใบอนุญาตให้ต่อท่อเชื่อมน้ำเสีย
๑.	แหล่งกำเนิดมลพิษ ประเภทที่ ๑	๑๐๐ บาท/คูหา หรือ หลัง
๒.	แหล่งกำเนิดมลพิษ ประเภทที่ ๒	
	(๑) หน่วยงานราชการ/รัฐวิสาหกิจ/อาคารที่ทำการ เอกชน/องค์กรระหว่างประเทศ	๐.๕ บาท/ตารางเมตร
	(๒) มูลนิธิ	๐.๕ บาท/ตารางเมตร
	(๓) โรงพยาบาล หรือ สถานพยาบาล	๕๐ บาท/เตียง
	(๔) โรงเรียน หรือ สถานศึกษา	๐.๕ บาท/ตารางเมตร
	(๕) สถานที่ประกอบธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งไม่ใช่โรงงาน ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน	๕๐๐ บาท/สถานประกอบการ
๓.	แหล่งกำเนิดมลพิษ ประเภทที่ ๓	
	(๑) โรงแรม และ อาคารประเภทพักอาศัยรวม	๕๐ บาท/ห้อง
	(๒) โรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน	๑,๐๐๐ บาท/โรงงาน
	(๓) สถานที่ประกอบธุรกิจขนาดใหญ่	๑,๐๐๐ บาท/สถานประกอบการ

